

Højens hyl

2307

Vagn Nørgaard

♩ = ca. 63 A/c# D E F#m C#m/e C#m A- D E sus⁴ E Hm E

S For-gjort, for - tabt og stedt til hvi - le, mens man - ge

A For-gjort, for - tabt og stedt til hvi - le, mens man - ge

T For-gjort, for - tabt og stedt til hvi - le, mens man - ge

B For-gjort, for - tabt og stedt til hvi - le, mens man - ge

A/c# D E F#m Hm/d Hm⁷ G^{Δ9} F#m/a Hm⁷ Aadd⁹/c# A^Δ/c# Hm⁷

3 mi - le, de selv har skabt, er lø - bet sam - men det - te

mi - le, de selv har skabt, er lø - bet sam - men det - te

C#m A/c# D Hm⁷ Em⁷ G^{Δ9} E/g#⁷ A

6 sted, der rum-mer glems - lens e - vig - hed.

sted, der rum-mer glems - lens e - vig - hed.

1.

Forgjort, fortabt
og stedt til hvile,
mens mange mile,
de selv har skabt,
er løbet sammen
dette sted,
der rummer glemslens
evighed.

2.

De tog, de gav
og lod os finde
forfædres minde
på græsklædt grav:
Den hvasse sten, den
blide hyl
forener storhed,
skam og skyld.

3.

De tunge skridt,
som de har gået,
er genopstået
i hård granit,
mens hyldeblomstens
mætte duft
er svundne somres
lys og luft.

Poul Feldvoss